

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA EN EL 13è CONGRÉS DE LA UGT DE CATALUNYA (Barcelona, 21 d'abril de 2009)

Presidenta del Congrés, membres de la mesa, membres del secretariat, amic Josep Maria Alvarez, delegats i delegades,

En nom de la direcció del Partit dels Socialistes de Catalunya vull agrair-vos la invitació al vostre 13è Congrés i l'oportunitat que ens oferiu d'adreçar-nos al Plenari.

Més personalment, vull celebrar l'oportunitat de compartir amb tots i totes vosaltres un moment important en la vida del Sindicat que és també el meu des de 1985.

Estem en un moment especialment delicat a causa de la crisi econòmica global que pren en el nostre país característiques ben específiques.

És un moment també apassionant, perquè ha posat de manifest el rotund fracàs del neoconservadurisme, el neoliberalisme i les obsessions desreguladores que han generat desigualtats, precarietat, inseguretat, malbaratament de recursos naturals i, finalment, una crisi global del sistema.

Trenta anys després de l'inici de l'ofensiva encapçalada per Margaret Thatcher i Ronald Reagan, il·luminats per les teories de Friedman, Hayek i Von Mises, els resultats són devastadors i la crisi econòmica global és comparable a la dels anys 30 del segle passat.

La constatació del fracàs neoliberal no garanteix, però, que la sortida de la crisi es faci en clau socialdemòcrata. Això dependrà de la força

del moviment sindical, dels partits progressistes i de la mobilització ciutadana a nivell local, nacional, espanyol, europeu i internacional.

S'han guanyat ja algunes batalles, com es va demostrar amb la votació al Parlament Europeu en la que es va aturar la directiva de les 65 hores. Però fins i tot aquesta victòria concreta és parcial i provisional. Només un Parlament Europeu en el que es vegin enfortides les posicions progressistes i d'esquerres pot garantir que iniciatives com aquestes no veuran la llum i que l'aplicació de directives com la que porta el nom del comissari liberal danès Bolkestein que la va impulsar, no s'apliquin en detriment dels drets socials.

Afortunadament, els criteris que hem defensat des de sempre els que creiem que l'economia s'ha de posar al servei de les persones, que la intervenció pública ha de garantir el correcte funcionament dels mercats, els drets socials i el respecte al medi ambient, s'estan començant a imposar.

Per això podem llegir a documents com la Declaració de la Cimera de Londres del G-20: "No es tracta, només, de restaurar el creixement econòmic sinó també d'establir les bases d'una economia mundial justa i sostenible".

Fa ben poc, en escoltar expressions com aquesta, molts creadors d'opinió haguessin dit que es tractava de plantejaments antiquats que havien quedat enterrats sota les runes del mur de Berlin. I s'aplicava aquest criteri a les reivindicacions sindicals i els plantejaments dels que defensàvem que l'economia de mercat no podia comportar la construcció d'una societat de mercat, que no es podien confondre drets amb mercaderies, que no es podien sacrificar els drets socials a l'economia de lliure mercat. Ens deien antiquats als que

reivindicàvem la cultura del treball i la solidaritat, als que malfiàvem d'enriquiments vertiginosos, beneficis fàcils i irresponsabilitat social.

Cal enfortir aquesta dimensió ideològica del combat polític i sindical dels progressistes en aquest inici convuls del segle XXI, també en el moment d'afrontar la crisi i les seves sortides. Parlo de sortides, en plural. Perquè de la crisi en sortirem, n'estic segur. Però hi ha diversos camins davant nostre: el camí de les velles receptes desreguladores, de les rebaixes d'impostos, de l'afebliment dels serveis públics, de la retallada social, de l'abaratiment de l'acomiadament; i el camí virtuós de l'esforç compartit i de la cohesió social. Tenim la sort i l'oportunitat de tenir a Catalunya i Espanya governs compromesos amb aquesta via.

Són governs convençuts que el combat contra la crisi exigeix esforç i tenacitat, caràcter emprenedor, esperit solidari i confiança en les nostres capacitats individuals i col·lectives.

Governos compromesos amb el diàleg social, conscients que la crisi només podem superar-la junts. Junts, administracions, forces polítiques, empreses, famílies, sindicats, treballadors, patronals, empresaris, comerciants, autònoms, professionals, treballadors de la funció pública i emprenedors.

Uns governs compromesos a fer front als problemes concrets, de sectors concrets, d'empreses concretes; a restablir el normal funcionament del crèdit, a prosseguir el procés d'internacionalització de la nostra economia.

Uns governs compromesos a reformar el sistema educatiu, a apostar per la innovació, a invertir com mai en infraestructures, a impulsar

les universitats i la recerca, a millorar la formació i el reciclatge dels treballadors.

Uns governs compromesos a garantir la cohesió social, a ajudar els aturats a trobar una nova feina, a assegurar que les polítiques socials responguin a les necessitats ciutadanes, a garantir en tot moment els drets socials i laborals.

Uns governs que actuen en el marc de les seves competències defensant els treballadors.

Amb un govern català que exigeix i obtindrà el finançament just que assenyala el nostre Estatut. Amb un govern català que ja ha obtingut el traspàs de la Inspecció de Treball i de l'expedició dels permisos de treball dels treballadors estrangers, que ja ha aprovat la Llei del Consell de Relacions Laborals, tot plegat en la línia d'aconseguir el marc català de relacions laborals reivindicat de fa temps per la UGT i el moviment sindical català.

Aquest esforç col·lectiu no reeixirà sense el compromís, la lluita, la crítica i la responsabilitat sindical. Són trets que defineixen perfectament la Unió General de Treballadors de Catalunya, el vostre sindicat que és també el meu. Vaig aprendre fa temps, en paraules de vells sindicalistes, que no és millor dirigent sindical el que més crida i el que més reclama, sinó el que més obté, el que millor defensa els interessos dels treballadors. Com ho intenta fer cada dia la UGT, la seva direcció, els seus delegats i delegades, els seus afiliats. Com ho està fent de manera admirable a SEAT i a tantes i tantes empreses. Amb fermesa i responsabilitat, amb lluita i amb negociació.

Gràcies pel que feu, gràcies per com ho feu, gràcies també quan ens critiqueu, quan assenyaieu errors i mancances, perquè siguin quines siguin les diferències que tinguem en moments puntuals, mai no deixarem de tenir el mateix objectiu final: la justícia social.

Acabo. Si no recordo malament, el primer Congrés que va elegir Pepe Alvarez com a Secretari general tenia com a lema "Per seny, innovem". Teníeu raó llavors, i l'eslògan és avui encara més pertinent.

Endavant, doncs, companyes i companys!

Ara i sempre, visca la Unió General de Treballadors de Catalunya!

Companyes i companys, salut!